

Miquel Iceta finança l'ESCAC perquè faci cursos de castellà però no pas de català

written by Redacció Unilateral | 30 de juliol de 2023

El 26 d'abril, el Butlletí Oficial de l'Estat va publicar un Reial Decret que **regulava la concessió directa de dues subvencions**, una a l'Escuela de Cinematografía y del Audiovisual de la Comunidad de Madrid (ECAM) i una altra a **l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC)**, amb seu a Terrassa. El decret, **signat pel ministre de Cultura i Esports, Miquel Iceta**, subvencionava activitats acadèmiques teòriques i pràctiques per formar professionals dels audiovisuals "en capacitats digitals dins del sector de la cinematografia i l'audiovisual".

Plataforma per la Llengua [denuncia](#) la campanya aferrissada de desprestigi i eliminació dels lingüístics dels catalanoparlants en una convocatòria pública de subvencions per a formació de cursos en el sector audiovisual, pel que fa a una colla de cursos que s'han de desenvolupar en una "xarxa de centres d'ensenyament d'àmbit espanyol". I el més greu encara és el fet que el castellà era obligatori i la condició per a rebre l'ajut, amb un greuge comparatiu pel que fa als cursos de formació en català. I no és només aquesta subvenció, ja que confirmen que en **un trimestre sumen un rècord de 21 el nombre de normes que imposen el castellà per accedir a ajudes o premis**.

Reiteradament la destinació de part dels fons europeus rebuts han dut, des de l'any 2021, a l'aparició d'una gran quantitat de normes reguladores de subvencions i premis **amb clàusules lingüístiques discriminatòries**. Algunes d'aquestes normes

potencien o promouen activament el castellà sense potenciar i promoure també el català (com és el cas de la subvenció de l'ESCAC), mentre que moltes altres reforcen el castellà de manera menys directa amb la imposició del seu ús en les sol·licituds i en la documentació acreditativa i justificativa obligatòria.

La discriminació lingüística, una política d'estat

En darrera instància, **totes les normes lingüísticament discriminatòries s'expliquen pel reconeixement desigual que la Constitució espanyola del 1978** fa de les llengües autòctones de l'Estat i pel posicionament també antiigualitari dels successius governs estatals i de les principals forces polítiques i mediàtiques espanyoles. La Constitució espanyola proclama, a l'article 3.1, que el castellà és la llengua oficial del conjunt estatal, reconeix a tothom el dret d'usarlo i imposa en tots els ciutadans un deure de conèixer-lo, deure que a la pràctica és una obligació d'adaptació dels grups lingüístics minoritaris al grup dominant, el castellà.

L'article 3.2 concedeix a les altres llengües la possibilitat d'esdevenir oficials, però **aquesta oficialitat sempre es veurà limitada territorialment** (només poden ser oficials allà on siguin tradicionals i si ho reconeix un estatut d'autonomia) i funcionalment (segons el Tribunal Constitucional espanyol, no pot existir un deure de coneixement d'aquests idiomes equivalent del saber castellà, i les institucions locals i autonòmiques no poden fer-ne un ús exclusiu com el que fan del castellà els territoris de llengua pròpia castellana o les institucions d'àmbit estatal amb seu única a Madrid).

Per bé que el règim actual és menys repressiu amb les llengües autòctones diferents del castellà que els règims anteriors –les elits del franquisme que van conduir la reforma de la dictadura cercaven desactivar focus d'oposició, com el catalanisme, per assegurar la retenció del poder i certa estabilitat en el procés de transició i d'acoblament a les

institucions del bloc occidental—, el redactat constitucional del 1978 respon a la mateixa ideologia supremacista que inspirava els règims anteriors, el nacionalisme espanyol. Aquesta ideologia, molt vinculada a les estructures de l'Estat, als seus cossos funcionaris i a les classes dirigents, presenta l'idioma castellà, tradicional d'una part del territori i nadiu d'una part de la població, com la “llengua comuna” de tots els ciutadans espanyols, **diferent i superior de les llengües “particulars” o “regionals”**.

Aquesta suposada superioritat i especialitat és justificada pel nacionalisme espanyol amb arguments generalment acientífics (“el castellà és més perfecte internament”, “la simplicitat vocàlica del castellà fa que s'estengui naturalment”), revisionistes històrics (“el castellà fa cinc-cents anys que és llengua dels catalans”, “les poblacions que parlaven altres llengües van adoptar lliurement el castellà, per la seva utilitat”) o de potència demogràfica (“el castellà té 400/500/600 milions de parlants”). En realitat, però, aquestes justificacions fal·laces són simples disfresses d'una voluntat molt més simple: **el nacionalisme espanyol sempre ha percebut l'heterogeneïtat lingüística i cultural de l'Estat com una amenaça a la nació espanyola única que predica**, i entén que l'assimilació de les minories lingüístiques durà a l'acceptació general d'aquesta nació única, que al seu torn conduirà a l'acceptació del mateix Estat i del repartiment del poder vigent.

És aquest **marc constitucional antiigualitari, inspirat per aquesta ideologia supremacista**, que permet i facilita, o fins i tot exigeix, l'aprovació regular de normes lingüísticament discriminatòries. És perquè el castellà és presentat com la “lengua común” i és reconegut com la llengua oficial de l'Estat en exclusiva que un Reial Decret del 18 d'abril del 2023 que desenvolupa l'estructura orgànica del Ministeri d'Universitats diu que la Universitat Internacional Menéndez y Pelayo, un organisme dependent del govern espanyol, té com una

de les seves missions “la generació, divulgació i difusió del coneixement” mitjançant “l’establiment d’acords amb universitats i institucions nacionals i estrangeres per al desenvolupament de cursos d’espanyol per a persones estrangeres”, i no fa cap previsió semblant de promoció del català. És aquest marc constitucional i ideològic que explica que un Reial Decret del 13 de juny del 2023 estableixi que el Registre Estatal d’Associacions de Consumidors i Usuaris farà els assentaments en llengua castellana. És per aquests mateixos motius que Miquel Iceta pot vincular una subvenció a una entitat catalana a l’oferta d’un curs de castellà, sense fer cap previsió equivalent a favor de l’ensenyament del català.